

Hamdolsun kafam büyük. Büyük derken içi. Çok geniş. Herkes sığmış. Kimse dışarda kalmamış.

Kainatın pek *ekonomik* bir çözüm olmadığı söylenir. İnsan için yaratılması sözkonusuysa gerçekten, yani, düşününce ufacık dünyanın üstündeki ufacık insanlar için bu kadar geniş kainata gerek yoktu. İsraf resmen. Sadece güneş sistemi yeterdi. O bile fazla.

Ancak bunun *tek bir insan için* olduğunu söyleyen, yani içimizdeki o duygu var ya, gördüğümüz, bildiğimiz her şeyin aslında sadece bizim için olduğunu söyleyen o duygu. O zaman tam bir israf. Kainat, şu koca, milyarlarca ışık yılı eni bulunan kainat benim kafama sığmış. İnsan bazen buna da hayret ediyor. Çoğu etmez, ben ediyorum. Bakıyorum sağa, bakıyorum sola, yani bu kadarına gerek yoktu diyorum, ben daha ufağına da razıydım. Çok geniş olmuş. Kafam büyük.

Derler ki *bir sistemin akıllı tasarım sonucu olduğu, karmaşıklığından değil, basitliğinden anlaşılır*. Hayat akıllı tasarım için fazla karmaşıklaşmış.

İnsanoğluna ne desen yaranılmıyor. Adama diyorsun ki /insan ve çevresi bu kadar karmaşıkken, nasıl olur da sadece kendinden ibaret olduğuna inanabilirsin?/ Bunu cevaplarken sanki her şey çok basitmiş gibi cevaplıyor, efendim, tabii seleksiyon her şeyi açıklıyormuş. O dediğin basit işte, basit bir kural değil mi? *Sabah yaptığın adaptasyonlar, gece gelir tırmalar* şeklinde bir açıklaması var. Sonunda ortaya çıkan hayli karmaşık bir düzen. Neticede Lorentz çekicisi de, veyahut bir takım fraktaller de basit kurallara dayanıyor ama bakıyorsun karmaşık bişiy.

Ateizmin bu karmaşık/basit lafları aslında hayli demode kalıyor. Ortada çözülmüş bir algoritma yok, hayatın algoritmasını bilmiyoruz. Bilmediğimiz için yeri gelince basit, yeri gelince karmaşık görünüyor. Kolmogorov karmaşıklığı diye bir şey var. Bir sistem, onu anlatan algoritma ne kadar kısaysa, o kadar basittir. Hayat hakkında bu ölçüyü kullanacak kadar efradını cami, ağyarına mani bir bilim yok ortada. Varmış gibi yapınca böyle oluyor.

20 sene önce evrim teorisiyle ilgili dini gazetelerde her gün bir haber çıkardı. Her gün çürütürlerdi. Her gün değilse de her hafta. Bakıyorum, artık bunlar pek kalmadı. Adnan Oktar sağolsun, kendi kendini iyice koyverip, dekolteden taşan memeler vasıtasıyla cihad etmeye başlayınca, insanlar araya mesafe koymaya başladı. (Benzeri Reşad Halife'nin de başına gelmişti. Adam kendini resul ilan edinceye kadar her yerde 19 mucizesi okurduk, sonradan onunla beraber söyledikleri de tu-kaka oldu.)

Evrime de bu arada fazla itiraz edilmeyen bir yere geldi. Eskisi kadar çürütmeye gerek olmadığını gördük. Eski nesil, yani, eğitim ve fikriyatıyla ilgili gelişmeleri 20 sene önce donmuş olanların fikir değiştirdiğini sanmam velakin yeni nesillerde böyle atmasyon bir evrim düşmanlığı görünmüyor.

Kitab-ı Mecid alegorik bir metindir. Alegorik olduğunu kendisi de söyler. Ayetleri *işaret* olarak değil, *formül* olarak okuyanların kafası bu yüzden karışır. *Çelişki* dedikleri formel çelişkilerdir, *şu ayette bin sene demiş, bu ayette ellibin sene demiş* diye giden cinsten.

Müslüman bunu bilir, kitabı bir tarih veya bilim kitabı gibi okumaz, düşünmek için okur, işaretlerden kendine pay çıkarmak için okur ve böyle okuduğunda, şahsına hiçbir kitabın sunmadığı kadar özel işaretler bulur. *Bu kitap bana hitap* duygusunun sebebi de budur.

Buradan bir bilim kitabı çıkarıp, günümüz bilimine tasdik ettirmeye çalışırsanız, başka biri de aynı kitabı günümüz bilimine çürüttürmeye çalışır. Bilim tabiatı itibariyle değişir, durmaz, durmaması da gerekir. Ancak hayatımızı bu değişken kriterlere bağlamaya kalkınca gidecek yer bulamayız. Dünyanın bu kadar bunalmasının sebebi de bu, her gün bir dünyayı bırakıp, başka birine gidiyoruz. Çünkü doğru-
ların bugün ne kadar doğru olduğundan şüphedeyiz.

O sebeple bilimi, onun söylediği bazı şeyleri, dini metinlere dayanıp *çürütmeye* çalışınca, bir noktada elindeki altın bıçakla, toprakta maden aramaya kalkmış olursun. Tüm dünyana yön veren, doğruyu eğriden ayıran altın bir bıçağın var ve onu taşta toprağa bulayıp, bir yandan eğme, bir yandan kırma riski alıyorsun.

Evrin meselesi de böyle. Teori hepten yanlış olabilir, ancak onu yanlışlamak için gerekli araç Kur'an veya Sünnet değildir. Taş toprak için kazma var, kürek var, insan elindeki altın bıçağa bunlar için yazık etmez.

Hayatımdaki düzensizliği düzen haline getirdim. Sanırım hayatımda hiç, askerlik de dahil, müteakip üç gece aynı saatte uyumamışımdır. Uykuyla ilgili çok deney yaptım ve hiçbirini tutturamadım. Bugünlerde de başka biriyle uğraşıyorum.

Bir önceki deneyde, günde üç defa üç saat uyumaya çalışıyordum. 3+5 dediğim bir şey. Üç saat uyu, beş saat çalış.

Ancak günlük hayat içinde, falancanın toplantısı, filancanın randevusu, böyle bir düzeni korumak zor. Öğleden önce veya öğleden sonranın birinde uyumak gerekiyor ve bu her zaman uygun değil.

Bir de her gün aynı saatte nasıl uyuyacaksın, mümkün mü?

O sebeple, hiç yapmadığım bir şey yapıp, uyku düzenimi 24 saatlik olmaktan çıkardım. 3 saat uyu, 5 ila 10 saat dikil şeklinde yeni bir düzensizlik. Hiçbir işim yoksa 7 saat uyanık kalıyorum ama işim olduğunda zamanı esnetmem de mümkün. 3+7=10 olduğundan, ideal durumda bile aynı saatte uyuma beklentim yok.

Bakalım bu ne kadar devam edecek ve neler öğreneceğim kendimle ilgili.